

Sygn. akt II K 279/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: Tomasza Retyka

po rozpoznaniu w dniach 25 listopada 2015 r., 20 stycznia 2016 r., 23 marca 2016 r., 25 maja 2016 r. sprawy

P. L.

s. W. i J. z domu P.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w nieobjętym przedawnieniem tj. od lutego 2013 r. do dnia 09 stycznia 2014 r., będąc osobą odpowiedzialną w firmie W. (...) z siedzibą w P. (...) za zatwierdzenie projektów opakowań, umieścił znak budowlany (...) na wyrobie W. Fuga (...) nie będący wyrobem budowlanym, co zostało ujawnione w dniu 11 marca 2013 roku w G. (...) przy ul. (...) w trakcie kontroli prowadzonej przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Przedsiębiorstwie Handlowym (...),

tj. o czyn z art.34 pkt. 4 ustawy z dnia 16.04.2004 roku o wyrobach budowlanych

orzeka

1. uznaje, iż oskarżony P. L. będąc z racji zajmowanego stanowiska w firmie „W. (...) z siedzibą w P. (...) osobą odpowiedzialną za podejmowanie decyzji co do znakowania wyrobów budowlanych znakiem budowlanym (...) w dniu 9 listopada 2012 r. w Z. wprowadził do obrotu wyrób budowlany „W. fuga (...)” oznaczony znakiem budowlanym (...) mimo braku istnienia zharmonizowanej specyfikacji technicznej o której mowa w przepisach o europejskich aprobatach technicznych oraz polskich jednostkach organizacyjnych upoważnionych do ich wydawania, pozwalającej na dokonanie oceny zgodności w/w wyrobu zgodnie z § 4 ust 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobów deklarowania zgodności wyrobów budowlanych oraz sposobu znakowania ich znakiem budowlanym z dnia 11 sierpnia 2004 r. (Dz. U. nr 198, poz. 2041), który w związku z tym nie nadawał się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 34 ust 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz.U. z 2014, poz. 883) na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 (dwóch) tysięcy złotych;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.126,43 (tysiąca stu dwudziestu sześciu złotych, czterdziestu trzech groszy) tytułem zwrotu wydatków i wymierza mu opłatę w kwocie 100 (stu) złotych.

UZASADNIENIE

Oskarżony P. L. w listopadzie 2012 roku zajmował się doradztwem technicznym w przedsiębiorstwie W. (...) z siedzibą w P. (...) W/w spółka zajmuje się m. in. produkcją wyrobów budowlanych i ich sprzedażą hurtową, w tym produkcją fug na zaprawie cementowej. Oskarżony był osobą odpowiedzialną za zatwierdzanie projektów opakowań wyrobów sprzedawanych przez spółkę oraz przygotowywanie dokumentacji niezbędnej do dopuszczenia produktu do obrotu.

(dowód: umowa spółki k.30, wydruk KRS k.20-23, wyjaśnienia oskarżonego P. L. k. 193v)

W dniu 11 marca 2013 roku upoważnieni pracownicy Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w G. (...) dokonali kontroli wyrobów w hurtowni materiałów budowlanych prowadzonej przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...). Inspektorzy dokonali kontroli wyrobu marki W. – fugi (...) w ilości 4 sztuk (dalej: fuga), oznaczonej znakiem budowlanym (...).

(dowód: pismo (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego k.4-5)

W toku kontroli dotyczącej prawidłowości oznakowania wyrobów budowlanych upoważnieni inspektorzy stwierdzili, że fuga nie jest wyrobem budowlanym w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2004 r. Nr. 92, poz.881 z późn. zm., dalej: ustawa). Oględziny ww. wyrobu wykazały, że był on oznaczony znakiem budowlanym (...) zgodnym z obowiązującym wzorem, mimo, że jak stwierdzili inspektorzy, kontrolowany produkt nie jest wyrobem budowlanym i nie mieści się w definicji ustawowej wyrobu budowlanego zawartej w art. 2 ust. 1 powołanej ustawy.

(dowód: protokół kontroli k. 11-12)

Oskarżony P. L. odpowiadał za przygotowanie dokumentacji technicznej i opakowania fugi będącej przedmiotem kontroli nadzoru budowlanego. Spółka W. współpracowała w tym zakresie ze spółką „A.” z siedzibą w L., która posiada udziały w spółce W.. Produkcja fugi odbywała się w zakładzie w Z., natomiast spółka W. wprowadzała ten produkt na rynek i firmowała produkt jako producent. Projekt opakowania i oznaczeń był przygotowywany przez spółkę W., która otrzymała wytyczne co do tego, co ma być umieszczone na opakowaniu wyrobu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. L. k. 193v, umowa spółki k. 30, wydruk KRS k.20-23, zdjęcia z kontroli k. 8, ujawnione na rozprawie k. 314v)

Fuga będąca przedmiotem kontroli, została wprowadzona do obrotu w dniu 9 listopada 2012 roku.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 193v, zdjęcia z kontroli k. 8)

Fuga została wyprodukowana zgodnie z Polską Normą (...) wydaną przez Polski Komitet Normalizacyjny. Norma ta nie była zharmonizowana w porządku prawnym Wspólnoty Europejskiej. Wyrób ten, świetle przepisów obowiązujących w dacie wprowadzenia produktu do obrotu, nie był objęty mandatem Komisji Europejskiej na opracowanie norm zharmonizowanych, nie było też możliwym udzielenie aprobaty technicznej na tenże produkt. Nie opracowano również zharmonizowanej specyfikacji technicznej pozwalającej na dokonanie tzw. oceny zgodności wyrobu. W związku z powyższym nie mogła być wydana przez firmę W. krajowa deklaracja zgodności a wyrób nie mógł być legalnie oznaczony znakiem budowlanym (...).

(dowód: częściowo opinia biegłego J. J. (1) k. 93, 194-195, opinia Instytutu (...) w W. k.300-302, krajowa deklaracja zgodności – k. 232, pismo Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego w W. – k. 275, informacja z Polskiego Komitetu Normalizacji – k. 286)

P. L. ukończył 46 lat. Kawaler. Wykształcenie wyższe ekonomiczne. Posiada na utrzymaniu małoletnią córkę. Doradca techniczny w firmie W. (...) z siedzibą w P. (...) Właściciel dwóch mieszkań o powierzchni 31 m² i 78 m² w W.. Nie był uprzednio karany.

(dane osobo poznawcze – k. 193, karta karna k. 101, dane o osobie – k.107)

W toku postępowania przygotowawczego jak i przed sądem oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. (k. 105-106)

Wyjaśnienia oskarżonego P. L. złożone podczas rozprawy w dniu 25 listopada 2015 roku są wiarygodne we fragmencie, w którym oskarżony odniósł się do współpracy zW. (...) oraz zakresu jego obowiązków, przed datą kontroli nadzoru budowlanego w 2013 roku. Znajdują one oparcie w pozostałym materiale dowodowym sprawy w postaci pisma spółki W. do KMP w P. (...), przedstawionej umowy spółki, które nie były kwestionowane przez oskarżonego i obrońcę.

Natomiast w pozostałej części, składane przez oskarżonego wyjaśnienia – dotyczące obowiązujących procedur znakowania i dopuszczalności umieszczania znaków budowlanych na wyrobach typu fuga - nie zostały przyjęte przez sąd za podstawę czynionych ustaleń faktycznych przede wszystkim dlatego, że zostały negatywnie zweryfikowane w opiniach biegłych. Oskarżony w tej części wyjaśnień starał się dowieść, że przedmiotowy wyrób mógł być oznakowany znakiem budowlanym, ponieważ był objęty polską normą (...) i została wydana wobec niego deklaracja zgodności. Po drugie, oskarżony próbował usprawiedliwić swoje postępowanie, powołując się na wcześniejszą kontrolę Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Ł. z 2011 roku dot. tego samego produktu, w trakcie której nie kwestionowano zasadności oznaczenia fugi znakiem budowlanym, a także na fakt, iż decyzję o oznakowaniu produktu znakiem budowlanym (...) podejmowała spółka A..

Wersja oskarżonego nie koreluje z opinią uzyskaną od Instytutu (...) oraz stanowiskiem Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego, które w pismach z dnia 8 kwietnia 2016 roku (k.300) i z dnia 30 listopada 2015 roku (k.275) stwierdziły, że oznakowanie fugi znakiem (...), na dzień wprowadzenia jej do obrotu tj. 9 listopada 2012 roku, nie było prawnie dopuszczalne, ponieważ nie istniała możliwość dokonania oceny zgodności tego produktu ani w systemie krajowym ani unijnym. Powyższe potwierdził również biegły J. J. (1), który sporządził opinię na etapie postępowania przygotowawczego i wydał również ustną opinię uzupełniającą. W tej części składanych wyjaśnień, oskarżony wykazał się znajomością obowiązujących norm związanych z wprowadzaniem materiałów budowlanych na rynek. Oskarżony zdawał sobie sprawę z dwóch równoległe funkcjonujących systemów – krajowego i unijnego umożliwiających legalne wprowadzenie do obrotu wyrobów budowlanych. Z racji zajmowanego stanowiska i wieloletniego doświadczenia oskarżony posiadał fachowe informacje w tym obszarze.

Sąd przyznaje, że istotnie, w przedmiotowej sprawie analiza reżimów rządzących wprowadzaniem do obrotu wyrobów budowlanych nastęrcza pewnych trudności. Świadczy o tym treść wniosków uzupełniającej opinii instytutu jak również okoliczność, iż pomiędzy biegłymi zaistniał spór co do uznania fugi za wyrób budowlany w którym rację sąd przyznał opinii instytutu, która nawiązywała wprost do ustawowej definicji wyrobu budowlanego z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz.U. z 2014, poz. 883).

Te wątpliwości interpretacyjne nie mogły mieć jednak większego znaczenia przy dokonywaniu przez oskarżonego oceny czy może oznaczyć fugę znakiem budowlanym (...) wobec jednoznaczności brzmienia przepisów wykonawczych do ustawy. Chodzi o Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie sposobów deklarowania zgodności wyrobów budowlanych oraz sposobu znakowania ich znakiem budowlanym z dnia 11 sierpnia 2004 r. (Dz. U. nr 198, poz. 2041). Warunkiem oznaczenia znakiem budowlanym (...) wyrobu budowlanego jest wystawienie przez producenta krajowej deklaracji zgodności (§ 11 rozporządzenia i art. 8 ust 1 uowb). Zgodnie z § 4 ust 1 producent wyrobu budowlanego przez wystawienie krajowej deklaracji zgodności oświadcza, na swoją wyłączną odpowiedzialność, że wyrób jest zgodny ze specyfikacją techniczną(...). Oceny zgodności wyrobu budowlanego dokonuje producent, **na podstawie zharmonizowanej specyfikacji technicznej wyrobu, o której mowa w przepisach o europejskich aprobatkach technicznych oraz polskich jednostkach organizacyjnych upoważnionych do ich wydawania**, stosując system oceny zgodności wskazany w tej specyfikacji (ust 2). Jak ustalono odnośnie fug budowlanych nigdy nie wydano takiej specyfikacji. Istniejąca Polska Norma (...) na którą powoływał się oskarżony, jako specyfikację, jest normą obowiązującą w polskim porządku prawnym, ale jak dotąd niezharmonizowaną, a więc nie można jej uznać za „zharmonizowaną specyfikację techniczną”, zgodnie z powołanym przepisem. W tym zakresie przepis rozporządzenia jest jasny i nie mógł budzić wątpliwości oskarżonego, który nie mógł nie wiedzieć, że polska norma na którą się powoływał nie spełnia wymogów powołanego rozporządzenia poprzez jej niezharmonizowanie

w porządku prawnym Unii Europejskiej. Tym samym wykluczonym było dokonanie zgodnej z przepisami oceny zgodności, wystawienie legalnej krajowej deklaracji zgodności i umieszczenie na opakowaniu fugi znaku (...).

W świetle jednoznaczności w/w uregulowań dla świadomości oskarżonego co do nielegalności oznaczenia znakiem (...) nie mógł mieć znaczenia fakt, iż w czasie wcześniejszej kontroli przez pracowników (...) Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Ł. w styczniu 2011 r. nie stwierdzono uchybień. Oczywistym jest przecież, iż to że podczas kontroli urzędnicy nie dostrzegli uchybień, z których zdawał sobie sprawę oskarżony, nie oznaczało, iż one nie występowały legitymizując postępowanie oskarżonego. Zauważyć dodatkowo należy, iż przedmiotem kontroli nie były objęte kwestie prawne dotyczące zasadności znakowania fugi znakiem budowlanym (...), tylko to czy wyrób ten spełniał wymogi wskazane w jego specyfikacji dotyczące kolorystyki. Kontrola nie dotyczyła więc zagadnień objętych postępowaniem sądowym i jej wyniki miały w związku z tym dla rozstrzygnięcia sprawy niewielkie znaczenie.

Sąd pozytywnie ocenił opinie zgromadzone w niniejszej sprawie tj. opinię biegłego J. J. (1) oraz opinię uzyskaną od Instytutu (...). Są one rzeczowe, czytelne i udzielają odpowiedzi na przedstawiony zakres ekspertyzy. Brak jest powodów do kwestionowania wartości dowodowej tych opinii. Biegli unikając oceny osobowych źródeł dowodowych poprzestali jedynie na ich weryfikacji w oparciu o posiadaną wiedzę fachową. Tym samym, wydając opinie nie przekroczyli swych procesowych uprawnień. Brak jest jednocześnie takich okoliczności, które podważyłyby fachowość, kompetencje czy bezstronność któregokolwiek z nich. Opinie te w pełni zasługują, by na ich podstawie czynić ustalenia faktyczne oraz przez ich pryzmat oceniać wiarygodność innych zebranych w sprawie dowodów.

Sąd, jak już wcześniej zaznaczono, zakwestionował jedynie tezę biegłego J. J., co do zakwalifikowania fugi, jako wyrobu budowlanego, gdyż była sprzeczna z treścią opinii instytutu, jak również ignorowała czytelną treść przepisu art. 2 ust 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz.U. z 2014, poz. 883).

Pozytywnie sąd ocenił zgromadzoną w sprawie dokumentację w postaci protokołów kontroli i oględzin, dokumentów dot. spółki W., notatek urzędowych, karty karnej. Są one czytelne i zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby.

Sąd zważył, co następuje.

Kluczowym w niniejszej sprawie było ustalenie, jakie przepisy regulujące znakowanie wyrobów budowlanych obowiązywały w dacie wprowadzenia fugi do obrotu tj. 9 listopada 2012 roku i czy dopuszczalnym było użycie znaku budowlanego na opakowaniu fugi wyprodukowanej przez spółkę W..

Zgodnie z art. 8 ust 1 i art. 9 ust. 1 ustawy, oznakowanie wyrobu budowlanego znakiem budowlanym było dopuszczalne (...), jeżeli producent, mający siedzibę na terytorium RP, dokonał oceny zgodności i wydał, na swoją wyłączną odpowiedzialność krajową deklarację zgodności z Polską Normą wyrobu albo aprobatą techniczną. Aprobaty technicznej udziela się dla wyrobu budowlanego, dla którego nie ustanowiono Polskiej Normy wyrobu albo dla wyrobu budowlanego, którego właściwości użytkowe, odnoszące się do wymagań podstawowych, różnią się istotnie od właściwości określonej w Polskiej Normie wyrobu objętego albo mandatem udzielonym przez Komisję Europejską na opracowanie norm zharmonizowanych lub wytycznymi do europejskich aprobat technicznych.

W pierwszej kolejności, należy stwierdzić, że w 2012 roku nie było możliwym oznakowanie wyrobu budowlanego znakiem budowlanym (...) drogą wydania krajowej deklaracji zgodności z aprobatą techniczną, ponieważ wyroby typu fuga nie zostały objęte mandatem KE na opracowanie norm zharmonizowanych ani nie były objęte wytycznymi do europejskich aprobat technicznych.

Podobnie, nie było dopuszczalnym oznakowanie wyrobu budowlanego znakiem budowlanym (...) drogą wydania krajowej deklaracji zgodności z Polską Normą. W tym przypadku, producent musiał sięgnąć do przepisów wykonawczych tj. rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie wyrobów budowlanych oraz sposobu znakowania ich znakiem budowlanym i dokonać oceny zgodności z systemem właściwym dla danej grupy wyrobu. Ww. rozporządzenie nie zawierało określenia systemu oceny dla zapraw do fugowania płytek – czyli także

fugi będącej przedmiotem kontroli nadzoru budowlanego a co za tym idzie, nie można było skorzystać z tej „krajowej” ścieżki, która ostatecznie mogła doprowadzić do oznaczenia wyrobu znakiem budowlanym (...).

Podsumowując powyższe rozważania, na dzień wprowadzania fugi do obrotu nie było dopuszczalnym oznakowanie jej znakiem budowlanym (...) w żadnym z systemów przewidzianych ustawą i doprecyzowanych przepisami wykonawczymi.

Zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz.U. z 2014, poz. 883) grzywnie podlega ten kto:

1) **wprowadza do obrotu wyrób budowlany nienadający się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych;**

2) umieszcza oznakowanie CE lub znak budowlany na wyrobie budowlanym, który nie posiada właściwości użytkowych określonych w deklaracji właściwości użytkowych lub krajowej deklaracji;

3) umieszcza na wyrobie budowlanym znak podobny do oznakowania CE albo znaku budowlanego, mogący wprowadzić w błąd użytkownika, konsumenta lub sprzedawcę tego wyrobu,

4) umieszcza znak budowlany na wyrobie niebędącym wyrobem budowlanym.

W przedmiotowej sprawie, odmiennie od oskarżyciela publicznego, który postawił oskarżonemu zarzut naruszenia art. 34 pkt 4 ustawy, sąd zakwalifikował czyn oskarżonego jako wyczerpujący dyspozycję art. 34 ust 1 ustawy o wyrobach budowlanych. Jak już wskazano oskarżony nie mógł odpowiadać za występki z art. 34 pkt 4 uowb, skoro fuga, jak wynika ustaleń spełniała wymogi definicyjne wyrobu budowlanego.

Zachowanie sprawcy występkę określonego w art. 34 pkt 1 będzie polegało na wprowadzeniu do obrotu wyrobu budowlanego nienadającego się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych. Wprowadzeniem do obrotu będzie przekazanie, w tym wypadku wyrobu budowlanego innemu podmiotowi w celu jego dalszego przekazania lub zastosowania w obiekcie budowlanym. Wyrób budowlany tylko wtedy może być wprowadzony do obrotu, jeżeli nadaje się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych, w zakresie odpowiadającym jego właściwościom użytkowym i przeznaczeniu, to jest ma właściwości użytkowe umożliwiające prawidłowo zaprojektowanym i wykonanym obiektom budowlanym, w których ma być zastosowany w sposób trwały, spełnienie wymagań podstawowych (art. 4 uowb). Aby wyrób budowlany nadawał się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych, musi być:

a)
oznakowany CE, co oznacza, że dokonano oceny jego zgodności z normą zharmonizowaną albo europejską aprobatą techniczną bądź krajową specyfikacją techniczną państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego, uznaną przez Komisję Europejską za zgodną z wymaganiami podstawowymi, albo

b)
umieszczony w określonym przez Komisję Europejską wykazie wyrobów mających niewielkie znaczenie dla zdrowia i bezpieczeństwa, dla których producent wydał deklarację zgodności z uznanymi regułami sztuki budowlanej, albo

c)
oznakowany znakiem budowlanym, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o wyrobach budowlanych (art. 5 ust. 1).

Jeżeli wyrób budowlany nie spełnia wszystkich wymienionych wymogów, lub chociażby tylko jednego spośród nich, to należy uznać, że nie nadaje się on do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych (por Wojciech

Kotowski, Bolesław Kurzępa, Komentarz do niektórych przepisów ustawy o wyrobach budowlanych. Wykroczenia pozakodeksowe. Komentarz wyd. II).

Za sytuację równoznaczną z brakiem oznakowania wyrobu budowlanego znakiem (...) należy uznać oznakowanie wyrobu budowlanego tym znakiem dokonane nielegalnie – w tym przypadku wbrew przepisom Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobów deklarowania zgodności wyrobów budowlanych oraz sposobu znakowania ich znakiem budowlanym z dnia 11 sierpnia 2004 r. (Dz. U. nr 198, poz. 2041). W obu przypadkach skutek jest ten sam, sprowadza się do ustalenia, iż znaku takiego w sensie prawnym nie ma, nie może być honorowany przez innych, choć znajduje się na opakowaniu wyrobu (to tak jakby nauczyciel wpisał uczniowi ocenę nie odpytując go z przedmiotu, czy też diagnosta potwierdził stan techniczny pojazdu bez wykonania przeglądu). Tym samym postępując w sposób opisany w wyroku oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 34 ust 1 uowb, gdyż wprowadził do obrotu wyrób budowlany bez oznaczenia znakiem (...), (...) jak również nie umieszczony w określonym przez Komisję Europejską wykazie wyrobów mających niewielkie znaczenie dla zdrowia i bezpieczeństwa, dla których producent wydał deklarację zgodności z uznanymi regułami sztuki budowlanej.

Odmienne od oskarżyciela przyjęto, iż fuga została wprowadzona do obrotu w dacie jej wyprodukowania czyli 9 listopada 2012 r., a nie w dacie kontroli – jak przyjęto w akcie oskarżenia, gdyż w tym czasie została jedynie ujawniona u sprzedawcy, który nabył ją od firmy w imieniu której występował oskarżony – W. (...). wcześniej.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził, aby zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego lub bezprawność czynu. W szczególności, Sąd nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego, który wnosił o uniewinnienie oskarżonego i wskazywał, że działał on w usprawiedliwionym błędzie co do znamienia. Zgodnie z art. 28 § 1 kk nie popełnia przestępstwa, kto pozostaje w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego. W doktrynie przyjmuje się, że błąd co do znamienia czynu zabronionego to błąd, którego przedmiotem są okoliczności faktyczne. W niniejszej sprawie, Sąd nie stwierdził, aby oskarżony był nieświadomy tych elementów stanu faktycznego które są istotne z punktu widzenia jego odpowiedzialności za czyn z art. 34 ust.1 ustawy. Tym bardziej, sąd wykluczył, aby oskarżony pozostawał w „usprawiedliwionej” nieświadomości co do bezprawności czynu (art. 30 kk), biorąc pod uwagę poziom świadomości prawnej oskarżonego i uwzględniając jego zawód oraz sprawowaną funkcję, a także fakt, że oskarżony powziął wątpliwość co do zasadności oznakowania fugi znakiem budowlanym i zdawał sobie sprawę, że normy go obowiązujące mają charakter złożony. Oskarżony w niniejszej sprawie nie znajdował się w żadnej anormalnej sytuacji motywacyjnej, jest osobą dojrzałą i poczytalną, można mu więc w sposób pełnoprawny przypisać winę.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że zachodzą przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zgodnie z dyspozycją art. 66 § 1 kk, sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, spełnione zostały przesłanki formalne konieczne dla takiego orzeczenia – oskarżony nie był nigdy karany, tym bardziej za przestępstwo umyślne, a ponadto, przestępstwo, którego się dopuścił zagrożone jest jedynie karą grzywny a więc łagodniejszą niż 5 lat pozbawienia wolności.

Ponadto, sąd doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie zostały spełnione pozostałe, wymienione w art. 66 kk warunki, od których stwierdzenia zależne jest zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania. Po pierwsze, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego dotychczasowy sposób życia uzasadniają w pełni przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa. P. L. posiada stałe zatrudnienie, prowadzi stabilny tryb życia, nigdy wcześniej nie miał konfliktów z prawem. Zdarzenie będące przedmiotem postępowania ma charakter epizodyczny w życiu oskarżonego co pozwala przyjąć, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.

W dalszej kolejności, odnosząc się do stopnia szkodliwości czynu oskarżonego, biorąc pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe jak i podmiotowe, stwierdzić należy, że jest on wyższy niż znikomy. Jednocześnie analiza przesłanek z art. 115 § 2 kk wskazała, iż stopień ten nie jest znaczny. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłącznie dla firmy, której jest pracownikiem. Popelnione przestępstwo nie miało więc przełożenia na jego wzbogacenie czy sytuację majątkową. Naruszył normy o charakterze administracyjnym dotyczące znakowania wyrobów. Nie spowodował jednak wprowadzenia do obrotu wyrobu budowlanego wadliwego, którego zastosowanie mogło rodzić niebezpieczeństwo w procesie budowlanym (fuga została przebadana w specjalistycznym certyfikowanym laboratorium i testy przeszła pozytywnie). Chodziło o jedynie o fugę, więc wyrób o znaczeniu drugorzędym z punktu widzenia podstawowych wymagań konstrukcyjnych, spełniającą jedynie cele estetyczne przy spoinowaniu płytek. Nie wyrządził również nabywcom fugi żadnej szkody, gdyż nabyli pełnowartościowy produkt, tyle że z wadliwym oznaczeniem.

W ocenie sądu nie budzą żadnych wątpliwości zarówno fakt popełnienia przestępstwa, jak i to, że to właśnie oskarżony dopuścił się jego popełnienia. Należało więc przyjąć, iż występujące w sprawie okoliczności popełnienia czynu uznano za niebudzące wątpliwości. Nie stanowi natomiast przesłanki negatywnej to, że oskarżony nie przyznał się do winy, bowiem wszelkie zebrane w sprawie dowody dostatecznie wyjaśniły okoliczności popełnienia czynu i sprawcy.

Mając powyższe na uwadze, sąd skorzystał z możliwości jaką daje mu art. 66 kk i zastosował warunkowe umorzenie postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 1 roku, uznając że jest to wystarczający okres na dokonanie weryfikacji postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i stwierdzenie, czy była ona właściwa. Na określenie długości okresu próby miała decydujący wpływ miała właśnie uprzednia niekaralność oskarżonego i ustabilizowany tryb życia, jaki prowadzi.

Aby uzmysłwić oskarżonemu naganności jego postępowania, odstraszyć od podejmowania działań sprzecznych z prawem w przyszłości i wyrządzić mu dolegliwość w związku z popełnionym występkiem nałożono na niego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 2000 złotych. Wysokość świadczenia uwzględnia stopień winy i społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego a z drugiej strony uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego, który posiada stałe zatrudnienie oraz jest właścicielem dwóch nieruchomości.

Sąd na podstawie art. 627 kpk obciążył oskarżonego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, kosztami sądowymi, na które złożyły się:

- wydatki w kwocie 70 złotych, w tym tytułem ryczałtu za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji w wysokości – łącznie 40 złotych oraz tytułem opłaty za wydanie karty karnej z Krajowego Rejestru Karnego w wysokości 30 złotych;
- wydatki w kwocie łącznej 1056,43 złotych tytułem należności biegłego;
- opłata w kwocie 100 złotych (art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm).